

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po peti prejemnik velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemnik velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 14.

V Ljubljani, v četrtek 17. januarija 1889.

Letnik XVII.

Avstrijski promet s Carigradom.

△ „Avstro ogerska trgovska zbornica“ v Carigradu je nedavno razposlala poročilo o tamošnji trgovini. Iz poročila povzamemo, da je avstrijska trgovina na iztoku zelo propala, akoravno je bil in bi meral še biti ravno iztok naravni trg avstrijskim pridelkom in izdelkom. Nasprotno pa se v Turčiji posebno širi in množi ruska trgovina. Tako se je n. pr. ruski promet l. 1887. pomnožil za dobrih 47 milijonov piastrov. Tudi nemška trgovina izpodriva avstrijsko, akoravno je Avstrije lega mnogo ugodnejša. Nemčija bi bila Avstrijo že prekosila na Balkanu, da ni izvoz avstrijskega sladkorja dosegel precejšnje množine. Vendar bo avstrijska trgovina s časom popolnoma usahnila, ako pojde tako naprej. Tako se je l. 1887. izvozilo iz Avstrije v Turčijo blaga za 383,770.685 piastrov, to je za 32,829.000 manj kakor v prejšnjem letu. — Kje je treba iskati vzrok, da propada avstrijska trgovina na Balkanu, zakaj ravno avstrijska in zakaj ravno na iztoku? Ta vprašanja naj rešijo dotični krogi, ki imajo skrbeti za povzdigo narodnega gospodarstva v državi. Navadno pa se rešujejo ta vprašanja z odgovorom, da sploh vsa trgovina tudi v drugih državah peša in hira. Res je, da trgovci nimajo sedaj nikjer ravno najboljših dni, ker narodi v obče nimajo denarja. Kdo pa naj misli še na mnoge potrate, ko ga tarejo davki in druga bremena. Državni dolgovi v vseh državah zahtevajo od narodov velikanske obresti. Velik del truda in dela zgine v žepe kapitalistov, ki imajo države v svojih železnih krempljih. Vendar nas uči narodno gospodarstvo, da produktivna in kupčijska moč jedne dežele raste, ako pada ta moč v drugi deželi. Pravi vzrok, da propada avstrijska trgovina na iztoku, je bil in je, ker avstrijska produkcija in trgovina ni solidna. Kdo ima v rokah avstrijsko trgovino v pristaniščih Črnega morja? Gališki in ogerski židje, oni brezvestni ljudje, ki s slabim blagom škodujejo imenu avstrijske trgovine. Saj je povsod znano, kako pre-

meten in zvit je vsak žid. Ako pri njem naročiš blago, pošlje ti navadno prvič pošteno in dobro, ali pri drugi pošiljki te je že prekanil. Isto se dogaja na velikih trgih, povsod na iztoku, kamor izvažajo ladije avstrijsko blago. Torej ni čudno, da Anglež, Nemec, Francoz ali Rus prej najde kupca, nego Avstrijec, ker ga skoraj povsod zastopa neizogibni Izrael. Ali ni sredstva proti temu zlu?

Hrvatske železnice.

II.

△ „Obzor“ je v treh člankih zagovarjal poročilo našega dopisnika proti „Narodnim Novinam“. Zadnji članek pod naslovom „Naše železnice“ se glasi: V dveh člankih trdi se vladni list pobiti, kar je objavil slovenski list. Razumemo. Tukaj se hvali, kako lepo se živi pod krono sv. Štefana, kako orjaški Hrvatska napreduje, koliko novcev se zanj razsiplje, da postane bogata, kolika svoboda je v novinarstvu, kako se spoštuje in visoko ceni občinska avtonomija, a tam pripovedujejo drugi, da so to Potemkinove vasi, ali kakor se reče v novejši dobi, Rubidovo blagostanje v Zagorji. Opazili smo že večkrat, da vsako primerjanje hrvatskih razmer z onimi onkraj Sotle jako peče naše vladne ljudi, v srce jih zbode, kdor trdi, da se tam preko Sotle tudi brez nagodbe dosežajo rezultati, ki se tukaj ne morejo tudi ne z nagodbo.

Resnica je, da je od l. 1868. zgrajenih pri nas več železniških prog, kakor do onega leta; do l. 1868. se je v obče v vsi državi dokaj malo gradilo. Ogerska sama ima danes več kilometrov železnic, nego jih je imela do onega leta vsa država. Ker se je torej gradilo povsod po svetu, morala je končno priti vrsta tudi na Hrvatsko, ko so že drugi svojo stvar lepo v red spravili.

Bodi, da je bilo od l. 1868. zgrajenih do 1000 kilometrov železne ceste v Hrvatski in Slavoniji, ali takoj dostavimo, da je to malo, manj kakor v Kranjski, kjer je še l. 1887. prišlo na 1000 štiri-

jaških metrov površine 26.60 klm. železnice, mnogo manj kakor v Ogerski, kjer so od l. 1868. stotine milijonov državnega denarja potrosili za železnice. A kaj se je na Hrvatskem gradilo z državnimi sredstvi? Razven daljše črte Žakanj-Zagreb in Karlovec-Reka samo kratke črtice od 20 do 30 kilometrov. Večje proge so zgrajene s premoženjem investicijskega zaklada ali zasebnih društev.

In naj bi bile tudi manjše proge, samo da bi bile tako izpeljane, kakor jih zahtevajo hrvatske prometne potrebe. Ravno proti temu so največ pritoževale se trgovsko-obrtniške zbornice in pritožuje se naš prometni svet. Ko bi hoteli poslušati glas hrvatskega naroda, pričeli bi graditi progo iz Zemuna na Reko skozi Slavonijo, kakor se je zasnovalo že pred l. 1848. Te proge se je veselil ves prometni svet, narodno gospodarstvo je pričakovalo mnogo prihodka; in to črto so tedaj zagovarjale tudi „Narodne Novine“. Ogerska vlada ni hotela pomagati, marveč je najprej hitro zvezala Zagreb z Budimpešto in morjem. Njenim koristim je služila in služi vsa železniška politika gledé Hrvatske. Železniški kos od Oseka do Erduta so zgradili ne zaradi Slavonije, marveč da so nekaj trgovine odvrnili od Oseka na Ogersko. Ali je morda to zdrava prometna politika, ker je Osek odsekan od Slavonije, ker prej moreš priti iz Zagreba na Dunaj kakor v Osek?

Ko je baron Molinary snoval železnično progo Zemun-Sisek, snoval jo je tako, da se prične graditi od Zemuna sem na Sisek, ker to bi bilo ekonomski. On je v resnici hotel, da se bogata Slavonija spoji z morjem, da se tudi bivši gorenji Krajin odpré pot do morja.

Ko bi prav razumeli stvari in potrebe, ko niso pričeli z Zemunom, mogli bi od Siska potegniti progo do Bosne. Pred desetimi leti se je tudi o tem govorilo, a spominjamo se, da se je ogerska vlada temu protivila. A je naravno, da se je tako zgodilo, ker ves promet z Bosno bi šel na Sisek; proga Brod-Vinkovci pa je trgovino obrnila na Budim-

LISTEK.

Za poklicem.

(Česki spisal Fr. Jurij Kostál.)

(Dalje.)

Župnik Hradil se zopet enkrat po dolgem, dolgem času razveseli. Hiti kolikor more hitro v cerkev po sv. Rešnje Telo in sv. olje. Iz cerkve pa hitita z Andrejem v Lejljevo vas. Prideta na grič med Bučicami in Lejljevo hišo — in ustavita se. — Prav za prav pa sta primorana.

Temna noč se razsvetli — in okrog in okrog nastane velika svetloba. Ozreta se — in — „nebeški Oče“ — zaupije Andrej — „župnijsko poslopje gori!“ — Da, bučiško župnijsko poslopje gori!

Tu pa na griču stoji oskrbnik tega poslopja in ves osupel gleda, kako uničuje hudi živelj njegovo lastnino. — Kako naj bi tudi ne bil osupel?!

Tam je njegovo stanovanje in v njem je dobra in skrbna njegova mati. Morda jo bodo uničili — in on?

Župniku Hradilu je tako, kakor bi ga kaj sililo, naj se vrne k svoji materi! Vrne naj se? Tam v

njegovem stanovanju je bolna mati s tremi otroci, kaj bo, ako ne bo nihče pomagal? Morda bo zgorela v tem trenutku, ko — in župnik se zgane! — Vrne naj se li zdaj, ko stopa za svojim poklicem, vrne naj se li zdaj?

Tam čaka grešnik in spenja roke k Bogu, želi se poboljšati. Morda je že v nevarnosti? Zapusti naj ga v tem zadnjem trenutku? Nikoli!

Župnik stopi po konci. Obriše si raz čelo gorki pot — pogleda sv. Rešnjo Telo, obrne se — in stopa proti Lejljevi hiši, za njim poka tramovje; srečava ustrašene kmete, ki kličejo, naj se vrne, da gori njegovo premoženje; pa on se ne ustavi več! Hiti, da potolaži človeka s tolažbo sv. vere, človeka, ki mu je tolikokrat nasprotoval, ki ga je enkrat izpodil iz hiše. — Pride o pravem času: Lejla bi bil kmalu obupal.

Ne morem vam povedati, kaj se je godilo zdaj pri Lejljevi postelji; samo to povem, da se je Lejla že začetka jokal kakor otrok in da se je jokal tudi župnik. Ko se je bil sv. obred skončal — sijal je blag nasmehljaj z obraza obeh.

Zadovoljen, z jasnim obrazom hiti potem župnik Hradil domov — k pogorišču. — Kakor je sam večkrat povedal, slutil je, zaupajoč v Boga, da so njegovi dragi rešeni. Tako je pa tudi v resnici bilo!

Tam v sredi ljudstva je njegova dragi mati, gospa Lejljeva in otroci — vsi rešeni.

Še tisti večer se je peljala Lejljeva gospa in otroci — k soprogu in očetu svojemu. Lejla, dasi tudi se ni več pozdravil, okrevaj je — pri pogledu na svojo ženo in svoje otroke tako, da je pozneje umrl z zadovoljnim obrazom.

Tako se je vrnila sreča zopet tje, kjer je poganjal greh in cvetelo pohujšanje. V kratkem je odšla tudi pregrešnica s svojim razposajenim fantalinom, besneča jeze — odšla je iz hiše, v katero je bila prinesla greh in strup. Od tistega časa ni nihče več o njej kaj slišal.

Starec pri konci svojega pripovedovanja še pridede: „Lahko bi vam, častita gospoda, povedal kaj več, meni je pa šlo le zato, da bi vam dokazal, da ni ta pot, po kateri stopa duhovnik za svojim poklicem tudi v največji nevihti, da ni ta pot zastoj. Kdor pa hodi po tej poti, ne zasluži zasmehovanja, ampak spoštovanja, in kdor hodi zvesto po tej poti, ta je vendar le velik v svojem poklicu.“

* * *

Tiho nastane v salonu! Pa ne za dolgo časa. Ginena sta posebno dva človeka: propadnik in visoka gospa. Ta začne tudi čez nekaj časa govoriti, ter pravi: „Ali veste, kdo je župnik Hradil? Ta-le

pešto. Ako vladni krogi tega ne verujejo, prečitajo naj poročilo osebke trgovsko-obrtniške zbornice; tam bodo našli zapisano, katere sadove donša Slavoniji ona proga, in posebno Oseku. Taka zveza hrvatskih železnic z bosanskimi bila bi povsem proti koristim jedne in druge zemlje, bosanskim izdelkom bi se tudi prikrajšal pot do morja; vladno pero pa vidi v tem „mržnjo proti Bosni“. V ostalem pa narod v Bosni ni iskal in ne more iskati prijateljev v taboru privrženecv današnjega sistema v Hrvatski. Za to jamčimo.

V Hrvatski se nikdo ni protivil železnici na Reko, ali ta železnica bi se morala tako izpeljati, da bi pomagala in koristila tudi ostalemu primorju. Ravnoke r je nastal „velik preobrat v primorski trgovini v obče, in ne samo pri nas“, ravno zato je treba bilo skrbeti, da se ublažijo nasledki tega preobrata; in jedno sredstvo za to je bila železnica.

Treba je bilo pomagati Reki, a zato ne žrtvovati Bakerc, Kraljevica, Senj itd. Pač da, v Primorju je nekoliko boljše, na Reki je nekoliko novih tovarn, tje hodite vi bivši kapetani, trgovci in obrtniki iz primorskih mest. Tje vas vabijo vladni ljudje, a vi, ki nečete ali ne morete, selite se v široki svet, ako imate denarja.

Vse te stvari so dobro znane kakor tudi, da je črte zagorske železnice odobrila ogerska vlada, kakor sploh odobruje črte vseh lokalnih železnic; pa ko bi vlada hotela, mogla bi črto tudi nekoliko premeniti.

In železniški tarifi! Ti so najboljši; kdor kaj drugega trdi, manjkajo mu prvi nauki narodnega gospodarstva. Nevedneži so torej vsi trgovci, trgovske in obrtniške zbornice, ker so trdili in še trdijo, da so železnični tarifi za hrvatske producente in trgovce krivični, da ovirajo hrvatski promet in pospešujejo ogerski.

Da je to istina, najglasneje potrjuje žalostno hrvatsko gospodarsko in prometno stanje. Ne govorimo o tem ali onem mestu, marveč o celi deželi. Ogerska najprej za sebe skrbi.

Moravani.

II.

Ko bi vsak inteligenten Čeh moravski, ki se proglašja za rodoljuba, storil svojo narodno dolžnost v istini in se trudil biti na podlogi svojega družbinskega stališča in višje omike istinitim pionirjem narodnosti naše, pač in če bi bilo na Moravi vže davno. Ali žal, ko vidi češki narod, kako ima ta ali oni, ki se mu vsiljuje povsod za voditelja, rodbinsko življenje popolnoma vrejeno po nemškem kopitu, kako išče le nemške družbe, sine svoje pošilja le v nemške šole, da, še celo briga se ne za to, da tu in tam kot popoln renegat (odpadnik) nastopi in se svoji narodnosti surovo posmehuje, — tu seveda nad takimi rodoljubnimi deklamacijami pomenljivo zmajeva z glavo in si v svoji prostodušnosti in priprostosti misli, da „nemščina“ je vendar govor „gospodov“ in materinski jezik njegov pa le nekajk nameček, in se torej po teh vzgledih vede, prevaran v svojem prepričanju.

Narod torej voli — v mislih imam tu vedno le mesta — pri vsaki priliki, pri občinskih volitvah,

v deželni zbor, v državni zbor, v trgovinske zbornice, pri vzajemni zavarovalnici večinoma z Nemci in se raduje, kadar zmagaajo ž njimi, kakor bi si bil Bog vé kako zmago priboril. A on ne vé, da je tu pomagal spletati sam sebi bič, s kojim ga pozneje sobojevniki njegovi neusmiljeno udrihajo. Vspnejo se na višino slave svoje po njegovih plečih in zbog same hvaležnosti ga potem odbačejo.

Rekel bi, da to „zasluži“, toda ta ljud po svoji ogromni večini za to ne more. Kakor sem vže s početka omenil, premalo je zaveden, in zato se le malokdo briga. Rodoljubnim listom običajno ne verjame, čeških šol je dolgo dōbo pogrešal in zaradi tega je doslej še neutrjen njegov narodni čut. Podoben je v istini svetopisemskemu trstju. V trenutji, ko ga razvname in probudi živa, ognjevitā beseda, mogel bi postati živi tok, ki podere vse jezove. Ali ko se beseda razleti, utihne in se okoli poslušalca smučē prekanjeno licemerstvo in sladkanje kake vzvišene osebe iz protinarodnega tabora, ki mu samo iz daljave obljubuje kako osebno korist, koja bi mu nastala iz nebriznosti narodnosti njegove, postane zopet to, kar je bil prej.

Narodnosti svoje ne čišla, da, šestokrat jo prodaja, in n. pr. nečuvano je na Češkem po mestih, da bi se kdo proglašal vže zaradi tega za narodnjaka, če pri teh ali onih volitvah, pri kojih bi glas njegov možno odločeval zmago, Nemcem sevéda ne pomaga in — ne voli. Povestnica moravskih volitev, osobito občinskih, bi pač v tem oziru lahko podala na sto dokazov.

Zlasti izborne usluge izkazala je nemški stranki Auerspergovā vlada, koja je brez vsacega povoda po moravskih mestih razpustila in dušila založne. Umevno je, da so vsled tega mnogi Čehi izgubili v gmočnem oziru in to so takoj pripisovali na rovaš češki stranki, dasi se je njihovim prednikom godilo še slabše. Ljud ni mogel pojmiti, čemu neki so bile razpuščene založne, in vsled tega je hitro hrbet obračal narodni stranki, dolžeč le njo izgube svoje. Protinarodna stranka je pa izkoriščevala njegova slabosti in je zvalila z lažmi, pregovarjanjem in sramočenjem popolnoma na svojo stran veliko množico naroda.

S tem pač nečem reči, da se niso morebiti tu in tam na blestečem ščitu narodne stranke pojavile i črne maroge. Toda te nahajamo pri vseh strankah, in grebi, katere je zakrivila, nikoli niso bili taki, da bi vsled tega dolžili narodna mesta, da so postala pozneje gnezda odpadnikov in protičeškega mišljenja.

Zakrivil je to večinoma nedostatek zavednosti in narodnega ponosa, pa nedelavnost razumnštva, koje je iz raznih razlogov prestalo v svojem blagodejnem napredovanji. Duhovščina po mestih utihnila je nekoliko zaradi neumestnih napadov, s kojimi se je vedno odlikovala liberalna stranka. Narodnih odvetnikov, dasi število advokatov vže povsod straši in se množi, kakor gobe po pomladanskem dežji, nimamo na Moravi še dandanes preveč, tako da se n. pr. v Boskovicih, precej velikem mestu, skoro vse do danes okolo zagrizenega Nemca dr. Ptaczka — ki pobaja iz čiste češke vasi in pristno čeških starišev iz Viškova — suče in vrti.

Cisto narodnih zdravnikov imamo stoprav jako malo, nasprotno pa cele tolpe židovskih zdravnikov.

Preostaja torej še učiteljstvo, toda o propadu njegovega rodoljubja, ki je vse pokrajine moravske po letih šestdesetih ogrevalo kot toplo solnce, bi najboljše spričevalo mogel dati po vsi Moravi zloglasni Vaelav Crha, urednik listu „Morava“, lističa, koji nepopačeni ljud moravski še dandanes nazivlje „mrva“ in čegar delovanje ostane vsakemu v nepozabnem spominu na veke. Še misliti se ne dá, koliko blata in nesnage je ta „mrva“ znosila na glave naših najboljših mož in na glave vsega naroda, kako umetno je negovala razloček med Češko in Moravo; poštene narodnjake nazivljala je le z „Hej Slovani“ in s prilizovanjem je skoro učiteljstvo potujila in „zmrvarila“.

Očivestne sledove tega delovanja „mrve“ vidimo še dandanes pri učiteljstvu. Dasi se je osebito učiteljstvo po deželi zopet naklonilo in povrnilo k narodu — in v čast njemu bodi rečeno, tudi pošteno podpira narodove težnje — nahajajo se še take nesnage, kakor n. pr. nedavno na Viškovskem. In v mestih? — Ondi, kjer je češka stranka doslej še v okovih in v manjšini, stoji večina učiteljstva v neprijateljskem taboru, kakor je bilo stroje dni i pri nas Slovencih, in ne samo češko učiteljstvo, ki posluje na nemških šolah, temveč i ono, koje je namješeno na čeških šolah.

Politični pregled.

V Ljubljani, 17. januarija.

Notranje dežele.

„Vaterland“ piše: „Danes se poroča, da se bo državni zbor sešel prihodnji teden v četrtek dne 24. t. m. in da bo zboroval le do Velike noči, do srede aprila, ker se bodo meseca majnika sešle delegacije. Mi ne moremo jamčiti za istinitost te vesti, vendar pa ima veliko verojetnosti zá-se z ozirom na okoliščino, da bo češki deželni zbor zaključil svoje zasedanje dne 19. t. m.“ — Predvčerajšnjim smo iz zanesljivega vira na prvem mestu „dnevnik novic“ poročali, da bo državni zbor imel svojo prvo sejo dne 29. t. m.

Šolsko vprašanje je oni strah, ki plaši naše liberalce pri belem dnevu. Da imajo pri tem vroče srčne želje, katere se jim gotovo ne bodo izpolnile, dokazujejo razne vesti, katere so v tej zadevi že raztrosili in ki so se navadno že dan pozneje pokazale kot prazne domišljije. Tako zopet dunajski židovski listi pišejo o „govoricah“, da zaradi šolskega vprašanja preti izbruhniti v ministerstvu kriza in da se je državnozborska večina zaradi te zadeve razcepila v dva tabora. Nič ko srčne židovske želje, drugega prav nič!

Novi srbski poslanik na dunajskem dvoru, Milan Petronjević, je predvčeraj došel iz Berolina na svoje novo mesto.

Nasprotno gibanje zoper orožno postavu, oziroma § 14. v naročji Tiszove stranke same se še vedno ni poleglo. Vodje trdno zahtevajo, da morajo na Dunaji odjenjati in vojni minister dovoliti, kar tirjajo v jezikovnem oziru.

Budimpeštanski velikošolci so imeli predvčeraj zborovanje, pri katerem so se posvetovali, kakó naj priredé izjavo zoper novo orožno postavu. Sklenili so sklicati splošen shod, h kateremu bodo povabili vse v glavnem mestu stanujoče, vojaščini

častivredni starček, kajti on nam je povedal dogodbo iz svojega lastnega življenja!“

„Iz svojega lastnega?“ — in častita gospōda ostrmi. — V starem duhovniku se v tem trenutku vse vrti.

Hoče še kaj reči — pa njegova usta, kakor bi jih kdo držal. Ne more in ne more izpregovoriti besede.

„Da, iz svojega lastnega življenja“, ponovi dama — „vsaj ga jaz dobro poznam!“

„Mene?“ — in starec gleda damo prestrašeno.

„Da, poznam vas, častiti gospod — jaz sama sem ena izmed tistih hčérā, o katerih ste nam tū povedali, in katerih ste se vi tako očetovsko usmili! Ali ne poznate v meni najmlajše Maruše?“

„Maruša — Maruša.“

Starec ne vé v razburjenosti, ali naj bi pritrdil ali ne. Hoče stisniti Maruški roko, s katero se je tako nepričakovano sešel. Soproga visokega uradnika stisne duhovnikovo roko tako, da je primoran vstati, da se njegova postava bolje vidi.

„Glejte“, pravi dama, „to je tisti, ki je mojemu očetu polajšal odhod s tega sveta, to je tisti, ki je vrnil materi mir in nam dragi dom, to je tisti, ki je zaradi očeta, zaradi matere izgubil skoro vse svoje premoženje.“

In ko se starec zgane, kakor bi se hotel braniti — pripoveduje dama dalje: „Prosim vas, varuh naš in varuh moj — dovolite mi, da povem v trenutku, za kateri se božji naredbi zahvaljujem, da povem vse, kar imam na srci. — Vi niste hoteli, da bi se vam zahvalili, povrnil, dovolite vsaj zdaj, da se vam zahvalim na ta način.“

„Da, poslušajte“ — dama se obrne proti drugim — „to vse, kar je storil ta-le starec za nas, torej tudi zá-me, to vse je storil brez samopridnosti.“

Prisiljen je bil iskati z materjo zavetišča v majhni vaški koči. — Moja mati so prosili, da je njena dolžnost, da se popravi njegovo stanovanje na njene troške, pa on ni pustil. Rekel je: „Kaj bi rekli ljudje? — Rekli bi, da sem si dal svojo dolžnost poplačati. To bi mi moja vest očitala!“

Tudi ni sprejel potem več, ko se je urad pripeljal stavba, kar so bili moja mati dolžni kakor lastnica velikega posestva. In vendar je imel pravico do tega! Saj je izgubil vse v ognji, in sicer za nas. — Spominam se na tisti osodepolni večer, kakor bi to bilo danes! Materi je odleglo, in sicer tako, da nas je pogladila, ko smo se pritisnile k postelji, in se je nasmejala. — Za ta nasmehljaj smo se Bogu zahvalile; poklekile smo ter molile!

Med tem so se pripravljali gospod župnik k našemu očetu. Mi nismo nič o tem znali. Gospod niso hoteli povedati materi, da bi je ne vznemirili. Pripravljala jo je k temu mati gospodova. V sredi molitve zapije sestra Blažena in gleda prestrašno skozi okno! — Gledamo odrevenele tudi me! Po dvorišči besni rujavi fantalin z gorečo slamo, besni nekaj časa, — zauka od veselja in zbeži iz dvorišča! — Čez trenotek je bilo vse v plamenu. Kaj se je godilo naprej — kako smo bile rešene, mati župnikova, naša in mi, ne vem več! Zavedla sem se, ko so nas obdajali dobri ljudje pred pogoriščem. — Še več se je govorilo o tem ognji! Pridejo k gospodu župniku nekateri naši služabniki in povedó mu, da so videli s strehe visečo obleko matere razposajenega otroka, po tej poti je prišel k župnikovi hiši, da zapre župniku pot k našemu očetu; pa vse zastonj! Zaukazal je še, naj se o tem ne govori! Vsakemu je rekel: „Maščevanje pustimo Bogu! Nihče naj ne pové tega javno! Hvalite raje Boga za to, da je zdaj mir in pokoj!“

Visoka gospā poljubi roko staremu duhovniku. — Vsi so zdaj gineni, posebno propadnik.

(Konec sledi.)

podvržene mlade može; na shodu samem bodo sklenili protest zoper poostrene določbe orožne postave. Deputacija je šla potem k rektorju Klingerju ter ga prosila, naj dovoli, da se sme vršiti ta shod v vseučilišču. Klinger jim je to dovolil proti temu, da se bodo ogibali na shodu vsake politične razprave ali demonstracije. Konečno so sklenili prirediti isti večer tudi bakljado poslancem, ki so govorili zoper postavu, mej temi grofu Albertu Apponyi-u, Juliju Horvathu, Gabrielu Ugronu in Thalyju.

Prijatelji in somišljeniki umrlega *patrijarha Angjelića* so mu hoteli postaviti spomenik, ki bi Angjelića predstavljaj kot „svetega mučenika za cerkev in narod“. Prebivalstvo je temu odločno oporekalo ter je preprečilo ta načrt. Tudi se sili na to, da se truplo Angjelićevo iz zdravstvenih ozirav izkoplje iz sedanjega groba v karlovski stolici in pokoplje zunaj cerkve.

Vnanje države.

V *Srbiji* nestrpno pričakujejo kraljevo razsodbo glede ministerske krize. Trdi se, da se bo sestava z Ristićem razrušila na tem, ker hoče kralj izročiti vodstvo zunanje politike in vojnega ministerstva dvema svojim najzaupnejšim mož. Kot taka se imenujeta Bogičević in Protić. — Kralj je ukazal, da se nova dōba, ki je nastopila za Srbijo z novo ustavo, ohrani v trajnem spominu naroda s tem, da se razdeli srebrn spominski denar mej ministre, ki so ustavni načrt predložili veliki skupščini, vsem poslancem velike skupščine, članom ustavnorevizijskega odbora in volilnim komisarjem pri volitvah za veliko skupščino.

Razburjajočim vestem o naglem in vedno večjem oboroževanju v *Rusiji* odgovarja „severna brzogajna agentura“: „Kakor smo se natanko poučili na merodajnem mestu, ni nič novega najnovejša prememba dvajsetih strelskih in nekaterih pehotnih batalijonov v polke z dvema batalijonoma. Ta naredba se že čela tri leta sēm polagoma izvršuje, ne da bi se pri tem pomnoževalo moštvo. Sedaj pa se je z ukazom objavila, da se postavi „vojno stanje v državni proračun“. S tem se je na občno zadovoljnost pojasnila stvar, ki je zadnje dni napravljala v berlinskih in dunajskih listih mnogo bruma in prahu. Zanimivo pri tem je, kakó piše rusko časopisje; pravi namreč, da sme Rusija z isto pravico pomnoževati svojo orožno moč, kakor srednje-evropska mirovna liga.

Nemški kanceler po splošnem mnenju ne bode imel v tem zasedanju državnega zbora večjega govora o zunanjem položaju, marveč bode le na kratko osvetlil nekatere dogodke v minoletem letu (Geffcken?). Omenjal pa bode notranjih strankarskih razmer, oziroma pobijal bode vodje raznih strank. — Vest, da je došla zaveznemu совету predloga o zatiranju trgovine s sužnji, preklicuje „Nordd. Allg. Ztg.“ kot prezgodnjo. — Na Hanoveranskem in v Hesiji se več tednov vže opazuje napetost mej prebivalstvom in pruskimi vladnimi oblastnjami. Tudi z Brunsviškega se isto poroča.

Prestolni govor, s katerim je otvoril kralj Viljem II. *pruski* deželni zbor, zaznamuje zunanji položaj jako ugoden ter izraža trdno zaupanje, da se bode ohranil mir; potem naznanja več postavnih predlog, a popolnoma molči o cerkveno-političnem vprašanju. Konečno povdarja, da so se povzdignili gospodarski položaj, industrija in stanje delavskih krogov, ter sklepa to iz okoliščine, ker so se povišale hranilnične vloge v zadnjih letih za več nego dvesto milijonov. V tem oziru se je zmotil pruski kralj; naraščajoče hranilnične vloge imajo veliko prej svoj izvir v manjšem obrestnem merilu sploh, v premnogi konverzijah dobrih državnih papirjev in v umetno vzbujanem strahu pred vojsko, vsled česar hoče vsakdo imeti svoj denar tako naložen, da ga more v slučaju nevarnosti brez težav nazaj dobiti.

V *francoski* zbornici je predvčerajšnjim interpeloval poslanec Baudry d'Asson zaradi nedavnih nemirov pri volilnih shodih. Floquet je odgovoril: „Ako bi bila monarhija prej dovolila zborovalno pravico, bila bi dežela sedaj navajena, da bi jo mogla mirno izvrševati. Vlada more le v gotovih, v zakonu zaznamovanih slučajih nemire preprečiti.“ — Odbor, ki se je posvetoval o dohodninski postavni predlogi, je „en bloc“ zavrgel predlogo finančnega ministra. — Novo orožno postavo je v seji dne 13. januarja zadel smrten sunek v sree. Glavno načelo te postave je namreč: Vsi brez razločka morajo aktivno služiti tri leta. Toda ko bi se to zgodilo, brojila bi stalna vojna 590.000 mož, v proračunu pa je število izračunljeno na 470.000; za 120.000 mož moral bi se tedaj kredit povišati za 50 do 60 milijonov. To je vojni minister tudi pojasnil zbornici, ki je vsled tega potrdila predlog poslanca Martin-Feuilée-a, da bode i v bodoče razdeljeno število vsakoletnih novincev v dve vrsti: prva z najnižjimi številkami bode služila tri leta, druga pa z najvišjimi številkami se bode po jednoletni službi pošiljala domov, a ostajala še dve leti na razpolaganje vojnemu ministru. Ta predlog je, kakor rečeno, prodril s 412 proti 189 glasovom, čela orožna postava pa se je vrnila še enkrat dotičnemu odseku. Poročevalec Laborde, ki je z vso odločnostjo pobijal zgorajšnji predlog, je vsled tega odstopil. — „Univers“ opozoruje na to, kako srdito sovraštvo zoper cerkev in njene naprave se vidi iz cele te zadeve. Niti vlada niti zbornica ne vé, kje naj se vzamejo sredstva za onih

120.000 mož, ali pa kako naj se odkrižajo teh samih, zahtevajo pa vendar z izgovorom, da je treba porabiti vsa sredstva za obrambo domovine, naj služijo tudi seminaristi po tri leta, akoravno se njihovo socijalno stališče nikakor ne strinja z vojaštvom in življenjem po vojašnicah.

Italijanska vlada namerava uvesti davek od železniških vožnih listkov, in sicer z dvajsetimi odstotki. Izračunili so, da bo imela vlada od tega na leto dohodkov v iznesku dvajset milijonov.

Kakor se poroča v „Presse“ iz Londona, došel je avstrijskega Lloydja parnik „Amphitrite“ v *Suakim* s 150 Rusi, mej njimi 100 kozaki, ki so se z dovoljenjem francoske vlade izkrcali v Oboku, da ustanove v Abesiniji novo naselbino. Italijanska topničarka „Basberigo“ sledi parniku, da opazuje njegovo gibanje. — Iz Kajira je dne 14. t. m. došla vest: „Velik oddelek dervišev je zapustil Dongolah ter potuje proti Uadyhalfi.“

Admiral *Združenih držav* Kimberley, poveljnik mornaričnega oddelka v Južnem morju, je dobil nalog, naj takoj odpluje proti Samoa-otokom s korveto „Tretnon“, ki je sedaj v Panami. — V Panamo je z nova odplulo več ladij, ker se še vedno boje, da bodo navstali večji nemiri.

Izvirni dopisi.

Iz *marenberškega* okraja, 15. januarija. (Posojilnica.) Po mnogoterem posvetovanju, kako rešiti naše kmete odvisnosti od raznih nasprotnikov, da bi lože v sili denarje dobili, smo imeli že lansko leto posvetovanje v Marenbergu, pri katerem je bil navzoč gosp. Veršec, uradnik celjske posojilnice. Sklenilo se je, v Marenbergu ustanoviti posojilnico, ki bo s celjsko v zvezi. Pravila so že potrjena in v začetku februarja t. l. se bo naša posojilnica odprla. Uradni dnevi bodo vsak četrtek, ako je v četrtek praznik, vselej v sredo dopoldne. Uljudno so povabljeni vsi Slovenci, da se vdeležé našega podjetja saj z majhnim doneskom. Sprejemale se bodo vloge in dajala posojila na leto ali na kratek čas, kakor kdo želi. Mnogokrat pride jeden ali drugi v zadrego in si ne vé pomagati. Lahko se obrne do gospoda župnika, in ako pripelje s seboj dva poroka, ki sta dobro znana, dobí priporočilno pismo in potem naj gré s poroki v posojilnico in rado se mu bo ustreglo. Posojila se bodo dajala na pol leta, in po preteklem obroku, ako ne more glavniice vložiti, podaljša se mu obrok po vloženi obrestih za pol leta, in tako se bo delalo, dokler glavniice ne doplača, kojo pa lahko tudi v manjših doplačilih vloga. V enem letu lahko tedaj odplača polovico ali jedno četrtno glavniice.

Na glas, da si hočejo Slovenci marenberškega okraja posojilnico ustanoviti, so marenberški vele-nemški očetje kmalu začeli premišljevat: kaj bo zdaj? Sklenili so koj „Vorschuss-Verein“ napraviti. Naj ga imajo.

Svoji k svojim, stara resnica. Bomo tudi živeli in jeden drugemu pomagali.

Načelnistvo.

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

V Ljubljani dne 15. januarija.

Gosp. župan Grasselli najprvo naznani, da se je potom deželne vlade ministerski predsednik zahvalil v imenu cesarske družine mestni občini na čestitki povodom zaroke nadvojvodinje Marije Valerije z nadvojvodo Franom Salvatorjem. — Deželni odbor je naznanil, da je potrjen sklep deželnega zbora, po katerem sme mesto ljubljansko pohirati do leta 1898 stoođstotno naklado na gostaščino. Deželni odbor se je dalje zahvalil mestni občini, ker je brezplačno prepustila prostor za deželno gledališče.

Trgovska zbornica je naznanila, da je kranjska hranilnica premenila ustanove za novo obrtno šolo tako, da dobi šola za lesno obrt 400 gold. in šola za umetno vezenje 400 gold. — Gosp. J. Gorup se je pismeno zahvalil za častno meščanstvo. — „Glasbena Matica“ je doposlala svojo poročilo ter se priporoča daljni naklonjenosti.

Deželna vlada naznanja z dopisom, da so pravila mestne hranilnice potrjena, treba je le nekaj prememb v izvrševalnih določbah. V upravni odbor je bil na mesto jednega izstopivšega člana izmeje meščanov izvoljen soglasno g. Alfred Ledenik.

Dr. Mosché je poročal v imenu personalnega in pravnega odseka o pogodbah gledé vodenjnih del. Potrdijo se pogodbe z „Alpine Montangesellschaft“ za cevi, s firmo Bopp & Reuter v Mannheimu za hidrante in zasunke in z Gramhckem na Dunaji za polaganje cevi.

Dr. Staré je poročal v imenu stavbinskega odseka o prizivu dr. Wurzbacha kot zastopnika ba-

ronice de Traux proti pissoirju na Bregu pri mostu sv. Jakoba. Priziv je bil odbit.

Odbornik Hribar je stavil samostalen predlog, naj se izvoli poseben odsek petih članov, ki naj se posvetujejo o premembi imen nekaterih mestnih ulic in stavijo svoje predloge. V ta odsek so bili izvoljeni: J. Hribar (načelnik), župnik Rozman (podnačelnik), T. Zupan, Fr. Povše in dr. Josip Vošnjak.

Dr. Staré je stavil samostalen predlog, naj se ustanovi službinsko mesto stavbinskega nadzornika za mestna poslopja, katerih je 47. Predlog se potrdi in izroči stavbinskemu in finančnemu odseku.

Odbornik Hribar je predlagal, da se reorganizuje mestna blagajnica in mestni davčni urad, ter je stavil naslednja nasveta: 1. Reorganizacija mestne blagajnice in davčnega urada je potrebna. 2. Izvoli naj se odsek 5 članov, ki naj se o tem posvetuje, izdela načrte in poroča zboru. Dr. Mosché dokazuje, da bi bila potrebna reorganizacija vse mestne uprave. Konečno je bil sprejet predlog, da se v ta namen izvoli 7 članov. Izvoljeni so bili: Dr. Mosché, Murnik, Hribar, dr. Staré, Ravnikar, Žagar, Petričič.

Konečno je stavil Ivan Hribar samostalen predlog, da se ustanovi poseben odsek za izvršitev predpriprav gledé vredbe stranišč in kanalizacije. V ta namen je mestni zbor izvolil 5 članov in ti so: Hrasky, Tomek, dr. Vošnjak, dr. Gregorič in dr. vitez Bleiweis. Poleg teh so člani odseka gosp. župan, mestni fizik in načelnik stavbinskega urada.

Dnevne novice.

(Prevzvišeni g. knezoškof ljubljanski,) ki so se pred par dnevi odpeljali na Dunaj, prisegli so danes cesarju kot tajni svetovalec.

(Podpornemu društvu za slovenske vseučiliš-nike na Dunaji) pristopili so v novi sledeči gospodje kot podporniki: Josip Stritar, e. kr. profesor; Fran Šuklje, e. kr. profesor, državni poslanec; dr. K. Seshun, dvorni in sodni odvetnik; Karol Schleifer, ravnatelj, vsi stanujoči na Dunaji. Slava vrlim dobrotnikom v bedi na Dunaji učečih se slovenskih vseučilišnikov!

(Duhovniške premembe v ljubljanski škofiji): Župnika sta imenovana č. gg. Leopold Lotrič v Zlatem Polju in Ivan Nemanjič v St. Ožbaldu. Č. g. Alojzij Pehani, kapelan metliški, prestavljen je v Križovo pri Kostanjevici.

(Slovensko gledališče.) V nedeljo dne 20. t. m. igrala se bode poleg operete „Mesečnica“ veseloigra „Moja zvezda“.

(Za strokovni šoli) za lesno obrt, umetno vezenje in čipkarstvo je napravilo mesto ljubljansko 5 ustanov po 50 gld., hranilnica pa 16 ustanov po 50 gld. Mestne ustanove so dobili: Karol Őrne, R. Miculinič, Jerica Pretnar, Nežika Pajsar in Ivana Gestrin. Ustanove hranilnice pa: Anton Černetič, Friderik Koželj, Avgust Lebar, Albin Logar, Viktor Šunko, Jernej Svetlič, Janez Šešek, Fr. Trnovce, Marija Berlan, Adela Czermy, Minka Doljan, Ernestina Gačnik, Marija Marin, Margareta Podkrajšek, Viktorija Ravnikar in Marija Umberger. S tem pa še ni porabljen ves denar. Učenci bodo dobili še nekaj podpor.

(G. Josipa Gorupa) je občina Podraga na Vipavskem imenovala častnim članom.

(Petindvajsetletnica Davorina Jenka.) Belgrajsko društvo „Davorje“ bode sodelovanjem pančevskega pevskega društva priredilo dne 20. (8) januarja t. l. v prostorih kraljeve pivovarne koncert na čast našemu rojaku Davorinu Jenku, ki že 25 let deluje na polji srbske pesma in glasbe. Na programu je 10 točk, in sicer samo Jenkove kompozicije.

(Načelnistvo Ciril-Methodove podružnice v Litiji) vabi svoje p. n. člane k rednemu občenemu zboru, ki se bode vršil v nedeljo 27. januarja t. l. ob 4. uri popoldne v gostilni g. Oblaka. Spored: 1. Ogovor predsednika. — 2. Poročilo tajnikovo. — 3. Poročilo blagajnikovo. — 4. Volitev novega načelnistva. — 5. Posamezni nasveti. — 6. Vsprejem novih udov. — 7. Prosta zabava, pri kateri iz prijaznosti sodeluje slavno pevsko društvo litijsko. — Ker se ne bode razpošiljala vabila posameznikom, prosi odbor, da se izvolé p. n. gospodje društveniki polnoštevno vdeležiti tega zborovanja.

(Dreotova zapuščina.) Nedavno smo poročali, da je umrl Dreot pri neki tjaški banki naložil 25.000 gold., katerih pokojnik ni bil nikjer zabe-

ležil. Gospod notar Gogala pa naznanja kot sodniški komisar Dreotove zapuščine, da ta vest ni resnična, ker so Dreotove knjige jako natančne.

(„Slovenskega Pravnika“) je izšla včeraj prva številka z mnogovrstno vsebino.

(Burja.) „Edinost“ piše: Že tretjič pojavila se je v letošnji zimi burja izredno silovito. Po nekaj dneh deževnih dnevih začela je puhati v nedeljo zvečer in postala v ponedeljek tako močna, da so se morale na posebno nevarnih krajih po mestu nategniti vrvi, ob katerih morejo hoditi ljudje. Prva žrtva vetra bil je v ponedeljek zjutraj neki pekovski pomočnik, kateri je nosil na glavi košaro s kruhom po ulici „Molin a vento“. Burja ga treščila ob tla, odnese mu koš s kruhom vred in izvestno je bilo siromašnemu človeku hudo, ko je videl pecivo skakljati na vse strani. Imel bi dokaj opraviti, ko bi je hotel zopet nabirati! — 73letnega težaka Ivana Hvalo vrgel je v novem pristanišču veter pod dirjajoč voz. Hvala je težko poškodovan ter so ga morali odnesti v bolnico. — V torek je hotela neka deklica obiskati svojega brata mornarja, kateri je na parniku v novem pristanišču. Burja jo je vrgla z obali v morje, ali na srečo izveleli so jo mornarji brzo iz vode. — Parniki so se skoraj vsi zakasnili, kajti odhajajoči vsled silne burje niso mogli iz pristanišča, prihajajoči pa niso mogli do obali.

(Delavec Jakob Posojnik) je žandarjem naznanil, da so ga bili štirje lopovi na cesti iz Štorij pri Celji napadli ter mu vzeli penesnico z denarjem. To pa ni bilo resnica. Sedaj so imenovanca spravili pred sodnika.

(Letni somenj v Novem Mestu) dne 22. t. m. je prepovedan zaradi osepnic, ki so razširjene po mnogih krajih na Dolenjskem.

(Vabilo.) Posojilnica v Črnomlju, registrovana zadruga z neomejeno zavezo, ima svoj redni občni zbor dne 3. februarja t. l. ob 3. uri popoldne v posojilnični sobi na glavnem trgu hišna številka 11. Dnevni red: 1. Poročilo ravnatelja o stanju in delovanju posojilnice. 2. Predlaganje računa za leto 1888 in sklepanje o razdelitvi čistega dobička. 3. Posamezni nasveti. Vse društvenike vabi uljudno k obilni vdeležbi načelnštvo.

(Delavsko podporno društvo v Trstu) priredi dne 19. t. m. veselico v dvorani ulice Torrente št. 16. Vstopnina 30 kr.

Raznoterosti.

— Maščevanje fotografa. Londonski fotograf Bull razobesil je nedavno omaro s 150 podobami dam. Podobe so bile tako narejene, da so bila obličja lepo izrezana in pripeta na telesa fotografiranih gosij. Razume se, da so vložile dotične dame tožbo. Fotograf se je izgovarjal na ta način: Vse fotografije, katere sem izpostavil, vrnilo so meni dame z opombo, da jih ni mogoče spoznati. Ako je temu tako, ne morejo me tožiti, ako podobe izpostavim; ako so pa fotografije dobro napravljene, potem so fotografirane dame dolžne jih vzeti in račun poravnati. Sodnik se ni strinjal s tem razlaganjem in naročil je, da se omara s podobami odstrani.

— Papež Leon XIII. je poslal dr. Windthorstu kot drugo darilo 50.000 lir za novo cerkev v Hanovru.

— Število verskih razkolov v Angliji iznaša, kakor je izračunal „Cath. Times“, v Angliji in Walesu že dvestopetdeset. Tu se vidi, kakó razpada anglikanska cerkev, katoliška pa stalno in ne prestano raste.

— Pri zadnjem vrtincu v Pensilvaniji (severna Amerika) se je podrla v Reddingu tovarna za izdelovanje mila, v kateri je delalo 250 žensk in deklet.

Narodno gospodarstvo.

O požlahtnjevanju ameriških trt.

Gotovo je, da so ameriške trte, na katerih ne morejo trtne uši živeti. Ako cepimo te trte z domačimi, dobivamo tako grozdje, kakeršno je sedaj, kajti

uš škoduje naši trti le po koreninah. Cepljenje pa ne dela nobenih težav. Nedognano je še vprašanje, kako dolgo živi taka cepljena trta, ker imamo do sedaj še premalo izkušenj. Trpežnost cepljene trte zavisna je od ameriške podloge ali pa od cepiča. Podloga in cepič bodita drug drugemu v svojih svojstvih prikladna, drugače ni misliti, da bode dolgo časa rodila cepljena trta. Vsi ugodni in neugodni poskusi izvirajo le od tod. Dolžnost vsakega zavednega vinorejca je, da poskuša v tem obziru.

Na Francoskem delajo vže 20 let poskušnje s trtnim cepljenjem, in zato je zanimivo, kako tam mislijo o vsej reči. Francosko kmetijsko ministerstvo sklicalo je 42 najimenitnejših francoskih vinorejcev skupaj, kateri se so sešli v Lijonu. Ministerstvo jih je vprašalo: „Ali so vam znani vinogradi s cepljenimi amerišskimi trtami, kateri se v resnici upirajo trtni uši, ter jih je priporočati v posnemo? In 38 teh vinorejcev je odločno izreklo, da poznajo take vinograde in sicer take, ki so že po 14 let stari. Za podloge nasvetujejo ameriške trte nastopnih vrst: Vialla, riparia, solonis, york madeira in rupestris.

Gledé teh trt pa baron Babo pravi, da kažejo izkušnje v Klosterneuburgu nekoliko drugače, namreč, da nista vialla in york madeira prav za nič, najboljši pa sta riparia (od zvrsti „gloire de Montpellier“) in solonis. Najboljša je riparia „gloire de Montpellier“, in baron Babo priporoča tudi le to, ker na njej skoraj ni najti trtne uši, in že enoletne cepitve kažejo kaj lepo.

Zanimivo je tudi vedeti mnenje gori omenjenih 42 zvedencev gledé načina cepljenja. Ministerstvo jih je vprašalo: Katera cepitev je najboljša? Pet vsehakov ni ničesa odgovorilo na to vprašanje, drugih 37 je pa soglasno izreklo, da je najbolje cepiti po zimi v roki, potem saditi cepljenec v trtnico in čez leto dni presajati vse cepljenec, kateri se so prijeli, v vinograd.

Velika večina teh zvedencev izrekla je pa tudi, da raste domača trta, cepljena na ameriško, veliko bujnejše in da je rodovitnejša. „Kmetovalec.“

Telegrami.

Budimpešta, 16. jan. Liberalna stranka je, izvzemši Horvatha, soglasno sklenila, brez premembe sprejeti § 14. orožne postave in vladi izrekla neomejeno zaupanje. Tisza je stavil kabinetno vprašanje.

Carjigrad, 17. januarija. Bolgarska oblastva ustavljajo potnike iz Turčije zaradi potnih listov; včeraj se je moralo vrniti več potnikov.

Moskva, 17. januarija. Dolgoruki je včeraj odpotoval v Teheran.

Peterburg, 17. januarija. „Graždanin“ poroča, da je nemški cesar podelil svojemu ruskemu pešpolku posebne trakove za zastavo,

katere bode Villaune slovesno izročil. Imenovani list misli, da je to znamenje prijateljskih razmer obeh armad.

Marzilja, 16. jan. V minoli noči se je zrušila neka hiša, v kateri so stanovali Italijani; sedem oseb je mrtvih, devet ranjenih.

Zanzibar, 16. jan. Vstaši so napadli misijonsko postajo pri Pubu ter umorili več redovnikov in redovnic.

XXXIX. izkaz

doneskov za spomenik pokojnega dr. Janeza viteza Bleiweisa-Trsteniškega.

Prenos iz XXXVIII. izkaza	1822 gld. 39 kr.
Gosp. Kolman Fran., trgovec v Ljubljani, drugi donesek	25 " — "
" Dolenec Oroslav, svečar itd. v Ljubljani	3 " — "
" Goričnik Fran., trgovec v Ljubljani	2 " — "
" Kajzelj Peregrin, trgovec v Ljubljani	1 " — "
" Souvan Fran. Ks., veletržec v Ljubljani	25 " — "
" Souvan Ferdo, veletržec v Ljubljani	25 " — "
" Povše Franjo, vodja kmetijski šoli, graščak itd.	10 " — "
" Pire Gustav, tajnik kmetijske družbe in popotni učitelj	5 " — "
skup	1918 gld. 39 kr.

V Ljubljani, dne 11. januarja 1889.

Luka Robič,
blagajnik.

Umrli so:

14. januarija. Vilhelmina pl. Gapp, uradnikova vdova, 60 let, Stari trg št. 20, otrpnenje srca.

16. januarija. Frane Toman, umirovljeni pristav 65 let, Florijanske ulice št. 1, tumor v možganih.

V bolnišnici:

14. januarija. Mihael Novak, delavec, 34 let, myelitis chronic.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	738.2	-2.0	sl. svzh.	oblačno	1.00
16. 2. u. pop.	737.6	1.0	"	"	snež
9. u. zveč.	739.1	0.8	"	"	
Srednja temperatura -0.1° C., za 2-2° pod normalom.					

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

17. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 45 kr.
Sreberna " 5% " 100 " " 16% "	83 " 15 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	111 " 75 "
Papirna renta, davka prosta	97 " 90 "
Akcije avstr.-ogerske banke	883 " — "
Kreditne akcije	310 " 70 "
London	120 " 70 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	9 " 53 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 68 "
Nemške marke	59 " 12 1/2 "

Tujci.

15. januarija.

Pri **Maticu**: Lehman, B. Klein in Brauman, trgovci, iz Dunaja. — Bukovič, oskrbnik, iz Radovljice.

Pri **Stonu**: Eisler, Geissel, Schüller in Naney, trgovci, z Dunaja.

Koverte s firmo
priporoča
Katoliška Tiskarna
po nižji ceni.

Podobar,
pozlatar.

MATIJA OZBIČ

Umetni
marmorirar.

V KAMNIKU

priporoča se prečistiti duhovščini in cerkvenim predstojništvom v izdelovanje

podob iz lesa, marmor-cementa in peščenca.

Altarje, lece, krstne kamne in obhajilne mize izdelujem podobno pravemu marmelju iz najfinejšega angleskega marmor-cementa.

Prenovljenje lesenih podob, lesenih altarjev, lec itd. izvršim na željo marmorirano ali pa najbogateje polihromovano. — Vsa cerkvena dela, spadajoča v mojo stroko, kot: pozlatenje, prenovljenje itd. oskrbim po najnižji ceni in jamčim za trajnost meni izročenih naročil.

Za častna naročila prosi najvdaneje

Matija Ozbič
v Kamniku.

(10-9)

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE
prodaja in razpošilja **PAVEL SEEMANN** v Ljubljani.